

Sygn. akt I NO 58/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Joanna Lemańska

SSN Grzegorz Żmij (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. M.-Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 11 lipca 2018 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G.,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 7 lutego 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 11 lipca 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę nr [...] w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953. Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2018 r., poz. 389, ze zm.; dalej: ustawy o K.R.S.) Krajowa Rada Sądownictwa

nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: M. J. D.-F., K. J. M.-Z. oraz M. M. M., do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w WSA w G..

Uzasadniając uchwałę Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G. zgłosiły się: M. D.-F. - sędzia Sądu Rejonowego w M., K. M.-Z. - adwokat oraz M. M. - Zastępca Naczelnika [...] Urzędu Skarbowego w S.. W uzasadnieniu uchwały podano, iż w celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, jej Przewodniczący wyznaczył zespół, a także zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na posiedzeniu w dniu 12 czerwca 2018 r., po omówieniu kandydatur biorących udział w konkursie stwierdził, że zgromadzone materiały są niewystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie i jednogłośnie zarekomendował Radzie wezwanie wszystkich kandydatek biorących udział w postępowaniu, do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu członków Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 10 lipca 2018 r.

Dalej w uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydatki biorące udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2017 r., poz. 2188 ze zm.; dalej: p.u.s.a.), zaś przy dokonaniu takiej oceny Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S. i uwzględniła w szczególności oceny kwalifikacji kandydatek, ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię Kolegium WSA w G. oraz ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu. Dokonując łącznej oceny każdej z kandydatek Rada wzięła również pod uwagę wyniki rozmów przeprowadzonych z kandydatkami, podczas posiedzenia zespołu.

Zespół członków Rady na posiedzeniu w siedzibie Rady wysłuchał zaproszone kandydatki, ponownie zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami, które przeanalizował i przeprowadził naradę. W uzasadnieniu

wskazano, że zespół uwzględnił dyspozycję art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S., a także przesłanki o których mowa w art. 6 p.u.s.a. Po naradzie zespół przystąpił do głosowania nad każdą z kandydatur. M. D.-F. otrzymała: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”, na kandydaturę K. M.-Z. oddano: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”, zaś M. M. uzyskała: 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”. Żadna z kandydatek biorących udział w postępowaniu konkursowym nie uzyskała rekomendacji zespołu, albowiem każda nie posiadała wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego WSA, gdyż w czasie rozmowy z członkami zespołu kandydatki nie wykazały się wiedzą, umiejętnościami i predyspozycjami, dającymi podstawy do pozytywnej oceny ich starań o powołanie na urząd sędziego WSA.

Rada w uchwale wskazała, że K. M.-Z. urodziła się w 1973 r. w K.. W 1997 r. ukończyła studia prawnicze na Uniwersytecie Jagiellońskim w K. (UJ) z oceną bardzo dobrą. Odbiła również studia podyplomowe z zakresu ochrony środowiska w prawie unijnym i polskim ukończone w 2016 r. z wynikiem bardzo dobrym. Kandydatka w latach 1994-1998 była wolontariuszem w Ośrodku Praw Człowieka UJ, w którym prowadziła wykłady z zakresu praw człowieka. W latach 1999-2000 skarżąca prowadziła na UJ ćwiczenia dla studentów z zakresu prawa europejskiego. Po odbyciu aplikacji adwokackiej K. M.-Z. złożyła w 2003 r. egzamin adwokacki z wynikiem dobrym. Skarżąca stale, od 2003 r. wykonuje w K. zawód adwokata. Kandydatka była także uczestnikiem studiów międzynarodowych z zakresu praw człowieka i prawa europejskiego. Bierze aktywny udział w licznych sympozjach, konferencjach i szkoleniach, w tym zagranicznych.

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały podano, że zdaniem sędziego wizytatora opiniującego pracę i kwalifikację zawodową kandydatki, legitymuje się ona ugruntowaną wiedzą prawniczą, a jej pracę należy ocenić wysoko. Jednakże, co zauważono w uzasadnieniu Rady, w większości wskazanych przez skarżącą spraw, występowała ona jako jeden z dwóch pełnomocników organu, zatem w sytuacji braku podpisania pisma procesowego przez kandydatkę, nie można było dokonać miarodajnego wkładu jej pracy. Kolegium WSA w G. oceniło kandydaturę K. M.-Z. jako dobrą (5 głosów za oceną „dobrą”). Natomiast na posiedzeniu

Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA w G. kandydatka uzyskała 6 głosów „za”, przy 24 głosach „przeciw” i 2 głosach „nieważnych”.

Zdaniem Rady, choć kandydatki biorące udział w postępowaniu nominacyjnym uzyskały pozytywne oceny pracy i kwalifikacji zawodowych i posiadają duże doświadczenie zawodowe, to żadna z nich nie spełnia przesłanki o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Rada wskazała, że kandydat ubiegający się o stanowisko sędziego WSA musi wyróżniać się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, nie tylko względem kontrkandydatów, ale i w swoim środowisku zawodowym. Nie jest wystarczająca wiedza z tego zakresu w stopniu dostatecznym.

Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała, że K. M.-Z. posiada długoletnie doświadczenie zawodowe w pracy adwokata, natomiast jej praca i kwalifikacje zawodowe zostały ocenione wysoko przez sędziego wizytatora. Dokonując całościowej i wszechstronnej oceny kandydatury skarżącej, Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła systematyczny udział w szkoleniach zawodowych, studiach podyplomowych, konferencjach, sympojach i seminariach, w tym również zagranicznych. Rada wskazała jednak, że jak wynika z treści protokołu z posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, skarżąca podczas rozmowy nie wykazała się wiedzą, o której mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a, natomiast kandydat ubiegający się o urząd sędziego WSA powinien legitymować się, nie co najmniej podstawową znajomością specyfiki prawa administracyjnego, ale wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa i postępowania administracyjnego. Rada w uzasadnieniu uchwały wskazała, że kandydatka nie ma w swoim dorobku żadnych publikacji naukowych z zakresu administracji lub dziedzin pochodnych. Oceniona została przez Kolegium WSA w G., jako kandydat dobry i nie uzyskała poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu, którego członkowie oddali na jej kandydaturę tylko 6 głosów „za”, przy 24 głosach „wstrzymujących się” i 2 głosach „nieważnych”. Dokonując łącznej oceny skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa pozytywnie oceniła jej dotychczasową, długoletnią pracę w zawodzie adwokata, jednakże mając na uwadze, że ubiega się ona o stanowisko sędziego WSA, jak również mając na

uwadze dobro wymiaru sprawiedliwości i dobór odpowiednich kadr, Rada nie przedstawi tej kandydatki z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, z uwagi na niewysoki poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzinach prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, jak również ze względu na brak poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G..

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła ocenę uzyskaną przez kandydatkę na dyplomie wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego, jednakże nie były one kryterium decydującym o wyborze najlepszego kandydata, z uwagi na niespełnienie przez kandydatkę kryterium, o którym mowa w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Ponadto wprowadzie K. M.-Z. została oceniona, jako dobra kandydatka podczas posiedzenia Kolegium WSA w G., to jednak nie uzyskała poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów. Skarżąca podnosi swoje kwalifikacje poprzez udział w różnego rodzaju formach doskonalenia zawodowego, jednakże podczas rozmowy z zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa, nie dowiodła, aby wyróżniała się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzinach prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Krajowa Rada Sądownictwa dzieląc stanowisko zespołu członków Rady uznała, że nie przedstawi Prezydentowi RP wniosków o powołanie M. D.-F., K. M.-Z. oraz M. M. do pełnienia urzędu sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G..

Konstatując, Rada w uzasadnieniu stwierdziła, że o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury K. M.-Z. zdecydował całokształt okoliczności przedstawionych powyżej, a w szczególności niewyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej, potwierdzone negatywną autoprezentacją podczas posiedzenia zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa, a także brak poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G..

W dniu 18 września 2018 r. adwokat K. M.-Z., działając na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o K.R.S., wniosła do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały Rady

nr [...] z dnia 11 lipca 2018 r. w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2017 r., poz. 953. Odwołująca się uchwałę zaskarżyła w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie K. M.-Z. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Skarżąca zarzuciła sprzeczność uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem poprzez naruszenie:

1. art. 2 Konstytucji RP, art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S., art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy o K.R.S. w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. polegające w szczególności na:

a. nieuwzględnieniu tego, że Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej, co skutkowało brakiem wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się w sposób respektujący standardy charakterystyczne dla organów demokratycznego państwa prawnego;

b. naruszeniu zasady równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazu dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny poprzez przyjęcie odmiennych, negatywnych i dyskryminujących standardów działania względem odwołującej się;

c. naruszeniu zasady, iż obywatele korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, poprzez nieprzestrzeganie przez Krajową Radę Sądownictwa jednolitych kryteriów i procedur postępowania względem kandydatów uczestniczących w procedurach naboru na wolne stanowisko sędziego;

d. naruszeniu przepisów postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa polegającym na: braku wszechstronnego rozważenia sprawy na podstawie udostępnionej dokumentacji; bezkrytycznym przyjęciu przez Krajową Radę Sądownictwa w trakcie plenarnego posiedzenia w dniu 11 lipca 2018 r., ogólnikowego, niczego niewnoszącego do sprawy sprawozdania członków zespołu Rady, w tym wprowadzającego w błąd stwierdzenia, że odwołująca się we

wcześniejszych konkursach rozstrzyganych przez Krajową Radę Sądownictwa została „negatywnie zaopiniowana” przy równoczesnym zaniechaniu wyjaśnienia wątpliwości co do poprawności sprawozdania; braku ustalenia i wskazania przez Krajową Radę Sądownictwa matrycy kwalifikacji i umiejętności, postaw, cech, która w przypadku rozstrzygnięcia negatywnego winna stanowić punkt odniesienia; naruszeniu wprost wynikającej z przepisu prawa i ugruntowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego zasady, iż ocena kwalifikacji jest najistotniejszym kryterium oceny kandydatów, przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa oceny w zakresie kwalifikacji odwołującej się, nie tylko nieznajdującej jakiegokolwiek oparcia w opinii sędziów wizytatorów, ale wręcz całkowicie sprzecznej z tymi ocenami, a zatem będącej oceną dowolną i nietransparentną; naruszeniu zasady zgodnie z którą o prawidłowości oceny zgłoszonej kandydatury odwołującej się może decydować jedynie kompleksowa ocena wynikająca z łącznego zastosowania kryteriów oceny, a w konsekwencji nieprzeprowadzenia naboru na wolne stanowisko sędziowskie na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk służby publicznej; przyjęciu, że odwołująca się nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów, co miało zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa znaleźć potwierdzenie w autoprezentacji, w sytuacji gdy zgromadzony materiał pozostaje w rażącej sprzeczności z tego rodzaju negatywnym ustaleniem; milczącym zaakceptowaniu przez członków Krajowej Rady Sądownictwa faktu, że o kandydaturze odwołującej się może negatywnie świadczyć uchylenie się od odpowiedzi na pytanie natury politycznej; pominięciu przy dokonywaniu oceny, faktu, że odwołująca się uczestniczyła już w pięciu konkursach na stanowisko sędziego WSA, a ze sporządzonych uzasadnień uchwał jednoznacznie wynika, że jej kandydatura nie została uwzględniona gdyż inny kandydat okazał się lepszym; naruszeniu zasady równego traktowania kandydatów, polegające na tym, że kandydatura odwołującej się została omówiona na posiedzeniu plenarnym bardzo ogólnikowo, przy równoczesnym bardzo szczegółowym omówieniu innych kandydatur, pominięciu okoliczności, że skoro odwołująca się stawiała się na wezwanie Rady to znaczy, że musiał wystąpić uzasadniony przypadek; pominięciu oceny Kolegium WSA oraz

uznanie poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów WSA za niewystarczające, co pozostaje w sprzeczności z oceną Krajowej Rady Sądownictwa dokonywaną w porównywalnych konkursach; naruszeniu obowiązku stosowania przez Krajową Radę Sądownictwa jednolitych kryteriów wyboru na wolne stanowisko sędziego WSA; błędnym ustaleniu, że odwołująca się nie spełnia przesłanki, o której mowa w § 6 ust. 1 pkt 6 u.p.u.s.a., poczynionym w sprzeczności z treścią materiału zgromadzonego w sprawie, pominięciu wynikających z niego istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i tym samym dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem, a zatem dowolnych;

2. art. 33 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o K.R.S. poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający jej kontrolę, w szczególności polegające na:

a. ogólnikowym i wybiórczym omówieniu tych okoliczności, które powinny stanowić o spełnieniu przez odwołującą się kryterium naboru na wolne stanowisko sędziowskie, w szczególności wynikających z oceny sędziego wizytatora, przy pominięciu wcześniej sporządzonych ocen na potrzeby innych konkursów, niewskazaniu na czym miało polegać niewykazanie się przez odwołującą w trakcie autoprezentacji znajomością wiedzy w dziedzinie prawa administracyjnego i administracji publicznej;

b. niewskazaniu na czym polega m.in. uwzględnienie przez Krajową Radę Sądownictwa oceny kwalifikacji kandydata sporządzonej przez sędziego WSA oraz dokumentów dołączonych przez odwołującą się do wniosku, w szczególności brak wskazania dlaczego treść wymienionych dokumentów nie przemawiała za przyjęciem, że kandydatka winna zostać przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powoływanie do pełnienia urzędu sędziego WSA;

c. braku wskazania dlaczego w ocenie kwalifikacji kandydata Rada wyższe znaczenie nadała kilkunastominutowej rozmowie z odwołującą się, niż dorobkowi kandydatki;

d. braku wskazania dlaczego w niniejszej sprawie Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę sprzeczną z treścią uchwał podjętych przez radę we wcześniejszych konkursach, w których uczestniczyła skarżąca oraz dlaczego rada nie uwzględniła materiału zgromadzonego w tych konkursach;

e. braku wskazania przyczyn, dla których fakt braku publikacji naukowych miałyby przemawiać na niekorzyść odwołującej się oraz przyczyn nierównego traktowania kandydatki, w sytuacji, gdy w poprzednich konkursach brak publikacji naukowych kandydatów uznanych za najlepszych nie miał dla nich jakiegokolwiek negatywnego wpływu;

f. braku wskazania jakimi umiejętnościami i predyspozycjami nie wykazała się odwołująca się w trakcie rozmowy z członkami zespołu Rady;

g. braku wskazania przyczyn, dla których Krajowa Rada Sądownictwa oczekuje, że kandydaci we wniosku wskażą dodatkowe umiejętności, w szczególności w zakresie języków obcych, a następnie całkowicie pomija fakt, że odwołująca się wykazała bardzo dobrą znajomość trzech języków obcych i słabszą trzech kolejnych;

h. braku wskazania dlaczego przykładowo ukończenie studiów prawniczych na UJ z oceną bardzo dobrą, egzaminu adwokackiego z oceną dobrą, studiów podyplomowych z oceną bardzo dobrą, szeregu kursów i szkoleń, nie świadczy o właściwej znajomości prawa administracyjnego przez odwołującą się oraz

z jakich przyczyn ma miejsce nierówne traktowanie względem kandydatów biorących udział w innych konkursach, w tym konkursach, w których uczestniczyła odwołująca się;

i. braku wskazania dlaczego Krajowa Rada Sądownictwa w zaskarżonej uchwale czyni ustalenia sprzeczne z ustaleniami Krajowej Rady Sądownictwa poczynionymi w ramach procedury naboru na wolne stanowisko sędziego WSA w K. zakończonej względem odwołującej się uchwałą nr 267/2017 z dnia 12 września 2017 r.;

j. braku wskazania dlaczego Krajowa Rada Sądownictwa w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy wcześniejsze uchwały Rady wydane w innych konkursach, stały się prawomocne w całości bądź w części dotyczącej odwołującej się, uznaje, że uchwały te nie mają znaczenia w działalności Krajowej Rady Sądownictwa, w tym w zakresie już tylko realizacji konstytucyjnych zasad, nadto Krajowa Rada Sądownictwa winna wyjaśnić w jaki sposób nastąpiło uwzględnienie interesu publicznego, na który powołano się w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, ale

również konstytucyjnie umocowanego słusznego interesu osoby, której uchwała dotyczy, w sytuacji gdy Krajowa Rada Sądownictwa w pięciu konkursach stwierdzała, że odwołująca się spełnia wymogi naboru, a sam wybór nie następuje tylko z uwagi na kandydowanie innej, lepszej w danym konkursie osoby, aby następnie w szóstym konkursie stwierdzić, że kandydatka nigdy takich wymogów nie spełniała.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w zakresie odnoszącym się do osoby K. M.-Z. i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania w tej części.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 grudnia 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw. Rada w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w postępowaniu nominacyjnym dochowano wszystkich wymagań proceduralnych, zaś odwołująca się nie wykazała, aby zaskarżona uchwała została wydana w sposób sprzeczny z prawem.

W ocenie Rady bezpodstawny jest, podnoszony przez odwołującą się, zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i 2 ustawy o K.R.S., bowiem Krajowa Rada Sądownictwa dochowała obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując, na ich podstawie, rzetelnej i całościowej oceny jej kwalifikacji. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, zostało poprzedzone pracami zespołu członków Rady, podczas których kandydatura odwołującej się została szczegółowo omówiona. Ponadto zespół dodatkowo przeprowadził ze skarżącą rozmowę w siedzibie Rady, a następnie przeprowadził naradę, w ramach której dokonał analizy dokumentów załączonych do przekazanego Radzie zgłoszenia kandydatki, zwracając uwagę na sporządzoną ocenę kwalifikacyjną, informacje dotyczące doświadczenia zawodowego oraz opinię Kolegium WSA w G. i ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów tego Sądu. Następnie zespół przeprowadził analizę oraz ocenę kandydatury odwołującej się i uwzględniając ustawowe kryteria wyboru kandydatów na urząd sędziego, postanowił nie rekomendować Radzie jej kandydatury. Zespół uznał, że żadna z kandydatek - w tym i skarżąca - nie posiada wystarczających predyspozycji do objęcia urzędu sędziego. W czasie rozmowy z członkami zespołu

skarżąca nie wykazała się wiedzą, umiejętnościami i predyspozycjami, dającymi podstawy do pozytywnej oceny jej starań o powołanie na urząd sędziego. Odwołująca się nie była w stanie wskazać podstawowych cech decyzji administracyjnej, co jest zdaniem, zarówno zespołu, jak i członków Krajowej Rady Sądownictwa, brakiem elementarnej wiedzy z zakresu prawa administracyjnego. Skarżąca w ocenie Rady wykazała się również nieznajomością obecnie obowiązujących przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym. Podczas posiedzenia plenarnego Krajowej Rady Sądownictwa, na którym zostało przedstawione stanowisko zespołu, kandydatura K. M.-Z. nie uzyskała głosów „za”. Otrzymała za to 10 głosów „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się”. Rada, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, kierując się kryteriami ustawowymi i dobrem wymiaru sprawiedliwości, podzieliła zatem stanowisko zespołu i podjęła zaskarżoną uchwałę, w której uzasadnieniu przedstawiła motywy wydanego rozstrzygnięcia.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa niezrozumiały jest stawiany przez skarżącą zarzut dyskryminacji, bowiem Rada podjęła uchwałę stosując jednolite kryteria oceny kandydatek biorących udział w niniejszej procedurze konkursowej i w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Rada wyjaśniła, że, dokonując wyboru, brała pod uwagę wszystkie kryteria łącznie. Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z treścią ocen kwalifikacyjnych, aktami osobowymi, treścią protokołu posiedzenia zespołu członków Rady zawierającego przebieg rozmów z poszczególnymi kandydatkami oraz dokumentacją złożoną przez uczestniczki postępowania, stwierdza, że niewątpliwie wszystkie posiadają wysokie kwalifikacje zawodowe, co wynika z ocen ich kwalifikacji, jednakże żadna z nich nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Procedura wyboru kandydata na urząd sędziego ma charakter konkursowy, a każde postępowanie oparte jest na innych materiałach, dlatego też Rada dokonuje oceny kandydatów w granicach danej sprawy. Stąd też w poszczególnych konkursach stosowane są niekiedy różne kryteria oceny kandydatów, co w żadnym razie nie świadczy o wybiórczym traktowaniu elementów podlegających ocenie w toku procedur konkursowych. To, jakie kryteria zostaną

zastosowane, zależy od stanu faktycznego sprawy, w szczególności rozpatrywanych łącznie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego kandydatów, uzyskanych przez nich ocen, poparcia środowiska sędziowskiego oraz dodatkowych kwalifikacji. Wbrew zarzutom skarżącej, kryterium uznanego przez Radę za decydujące w jednym konkursie nie można przenosić wprost do innych postępowań nominacyjnych, opartych na odmiennym stanie faktycznym i innych materiałach. Dla zachowania standardów konstytucyjnych i prowadzenia postępowań konkursowych w sposób niedyskryminujący kandydatów wystarczającym jest, żeby Rada stosowała jednolite kryteria oceny kandydatur w ramach jednej procedury. W każdej procedurze nominacyjnej Rada stosuje te same kryteria ustawowe. Jest jednak wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym kryteriom ustawowym w oparciu, o które dokonuje wyboru i nie ma potrzeby, aby w uzasadnieniu uchwały przywoływać wszystkie dokumenty zgromadzone podczas postępowania nominacyjnego, a także szczegółowo odnosić się do ich treści.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o K.R.S. podkreślono, że Rada dokonuje całościowej oceny spełnienia kryteriów wymienionych w tym przepisie, natomiast w przedmiotowym procesie nominacyjnym Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła wszystkie udokumentowane kwalifikacje zawodowe skarżącej. Niemniej jednak uznała, że skarżąca nie spełnia łącznie wszystkich kryteriów ustawowych wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa dokonała oceny całości okoliczności sprawy zgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego i na tej podstawie stwierdziła, że kandydatura skarżącej nie jest odpowiednia na stanowisko sędziego WSA w G.. Chybiony zatem jest, podnoszony w odwołaniu, zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 ustawy o K.R.S. polegający, w ocenie odwołującej się, na zaniechaniu oceny jej pracy i kwalifikacji oraz pominięciu jej doświadczenia zawodowego.

Bezzasadny i niezrozumiały w przekonaniu Rady jest także podnoszony przez odwołującą się, zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, polegający na niezastosowaniu przy ocenie kandydatów

na stanowisko sędziego WSA w G. reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, w którym wskazano zarówno kryteria, którymi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa przy wyborze kandydatki na stanowisko sędziego, jak też przytoczono okoliczności przemawiające za uznaniem, że w przedmiotowej procedurze nominacyjnej skarżąca nie była odpowiednią kandydatką na ogłoszone stanowisko sędziowskie. Rada, jako organ umocowany na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej do rozpatrywania i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, przeprowadziła niniejszą procedurę nominacyjną zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego i oceniła kandydaturę odwołującej się przy zastosowaniu kryteriów ustawowych.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, K. M.-Z. nie była - w tej procedurze konkursowej - kandydatką odpowiednią do objęcia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.. Pomimo podniesionych w odwołaniu zarzutów, odwołująca się w ocenie Rady nie wykazała, że zaskarżona uchwała została podjęta z naruszeniem prawa. Uchwała zapadła w ramach przysługujących Krajowej Radzie Sądownictwa kompetencji, według prawidłowo poczynionych ustaleń i zgodnie z prawem, a złożone odwołanie jest wynikiem subiektywnej samooceny Pani K. M.-Z. i stanowi w istocie bezzasadną polemikę ze stanowiskiem Rady.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Z przytoczonego przepisu wynika prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o K.R.S., tj. o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach

sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o K.R.S., do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko - radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o K.R.S., kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, a zatem Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie, ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, na co wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem winna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady jest niedopuszczalna, gdyż wkraczałaby w sferę szczególnego władztwa Krajowej Rady Sądownictwa, wynikającego z norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w przedmiotowej sprawie wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest w myśl art. 45 ust.

1 Konstytucji, konieczna. Kognicja Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, obejmuje w szczególności badanie, czy Krajowa Rada Sądownictwa przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje również, kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, czy też w ustawie Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych wynikających z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania i wyznaczone przez ustawodawcę granice rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, niewątpliwie należy poddać analizie zgłoszone w niniejszym postępowaniu zarzuty odwołujące się.

Krajowa Rada Sądownictwa w zaskarżonej uchwale zdecydowała się nie przedstawiać Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. żadnej z kandydatek, w tym K. M.-Z.. Na takie rozstrzygnięcie Rady odnośnie zgłoszenia skarżącej wpływ miał całokształt okoliczności przedstawionych w uzasadnieniu uchwały, a w szczególności niewyróżnianie się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin związanych z działaniem organów administracji publicznej, potwierdzone negatywną autoprezentacją K. M.-Z. podczas posiedzenia zespołu członków Rady, a także brak poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G.. Z takim rozstrzygnięciem nie zgodziła się skarżąca, zarzucając naruszenie przepisów Ustawy Zasadniczej, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60, art. 33 ust. 1 i 2, a także art. 3 ust. 1 pkt 2, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2, art. 42 ust. 1 ustawy o K.R.S. i art. 6 § 1 pkt 6 u.p.u.s.a.

Sąd Najwyższy dokonując systematyzacji wielu podniesionych przez skarżącą, niejednokrotnie tożsamy, a czasem nie odnoszących się do sprawy zarzutów, doszedł do przekonania, że niewybrana kandydatka przede wszystkim

zarzuca Radzie oraz podjętej przez nią uchwale: brak wszechstronnego rozpatrzenia i oceny kandydatury odwołującej się, nieprzestrzeganie jednolitych kryteriów i procedur postępowania względem kandydatów uczestniczących w procedurach naboru na wolne stanowisko sędziowskie, bezpodstawne przyjęcie, że skarżąca nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji, prawa administracyjnego i dziedzin związanych z działaniem organów administracyjnych, co zdaniem Rady miało znaleźć potwierdzenie w autoprezentacji, sprzeczności ustaleń Krajowej Rady Sądownictwa ze zgromadzonym materiałem, pominięcie okoliczności i ocen kandydatki dokonanych przez Radę w poprzednich konkursach, w których udział brała skarżąca, ogólnikowym i wybiórczym omówieniu kandydatury i charakterystyki odwołującej się, jak również brak omówienia w uzasadnieniu uchwały cech kandydatki przemawiających za powołaniem jej na stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym, jak również brak umotywowania ogólnych stwierdzeń Rady dyskwalifikujących skarżącą, jako kandydatkę na sędziego WSA.

Przechodząc do merytorycznej analizy podniesionych zarzutów w pierwszej kolejności należy odwołać się do art. 42 ust. 1 ustawy o K.R.S., zgodnie z którym uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Skarżąca zaś zarzuca uchwale i jej uzasadnieniu skrótowość i ogólność. Stosownie do przytoczonego przepisu uchwały Rady wymagają uzasadnienia, omawiana natomiast norma nie określa wymaganej treści, jaką uzasadnienie powinno zawierać. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się natomiast, że pisemne motywy uchwały Rady nie muszą być powtórzeniem całego zgromadzonego w sprawie materiału. Z tego też względu sporządzając uzasadnienie, jak również oceniając je należy kierować tzw. „zdrowym rozsądkiem”, mając na uwadze przede wszystkim funkcje i cele uzasadnienia. Mając na względzie prawną ochronę interesów uczestników postępowania przed Radą, należy przyjąć, że Krajowa Rada Sądownictwa nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów do objęcia stanowiska sędziowskiego, wystarczające i wymagane jest bowiem dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Pozostali kandydaci znają własną sytuację, mogą zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione

(por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2014 r., III KRS 38/14, LEX nr 1537560). Odnośnie uchwały, w której Rada zdecydowała się nie przedstawić Prezydentowi RP żadnej z kandydatur istotne jest dokonanie charakterystyki pretendentów do objęcia urzędu sędziego, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce. Ponadto uzasadniając rozstrzygnięcie Krajowej Rady Sądownictwa, w którym Rada decyduje się nie wyłonić żadnego z kandydatów, zbędne wydaje się być akcentowanie wszystkich cech, zarówno pozytywnych, jak i negatywnych reflektantów, natomiast zwrócić należy szczególną uwagę i wyeksponować przesłanki, które zdecydowały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP poszczególnych kandydatur.

W przedmiotowej sprawie Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż brak jest podstaw do wyciągnięcia wniosku, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury. Nie świadczą o tym ani reguły wnioskowania logicznego, ani domniemania faktyczne. Wbrew twierdzeniom skarżącej, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP osoby K. M.-Z. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. są dostatecznie i wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, a także dodatkowo wynikają z pozostałej dokumentacji zgromadzonej w aktach postępowania, w tym w szczególności z protokołu z posiedzenia Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób subtelny i delikatny dla skarżącej, pominięto zagadnienie zawłości odpowiedzi udzielonych przez kandydatkę na podstawowe pytania z zakresu ogólnych zagadnień administracyjnych, skupiając się na generalnym i uzasadnionym w tym stanie faktycznym stwierdzeniu, iż kandydatura odwołującej się nie spełniała przesłanki, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 u.p.u.s.a.

W ocenie Sądu Najwyższego bez znaczenia dla przedmiotowej oceny kandydatki dokonanej przez Radę w procedurze konkursowej na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. są oceny dokonane przez Krajową Radę Sądownictwa w poprzednich procedurach konkursowych. Ich wyniki nie są wiążące dla innych postępowań konkursowych. Każde postępowanie

konkursowe ma odrębny charakter. Dotyczy konkretnego stanowiska sędziowskiego. Biorą w nim udział różni kandydaci, których całościowej oceny dokonuje Rada. Okoliczność, że w innym postępowaniu konkursowym kandydat został pozytywnie zaopiniowany, czy też rekomendowany przez Zespół, bądź został uznany przez Radę za wyróżniającego się kandydata, który jednak ostatecznie nie został wybrany, nie kreuje po stronie takiego uczestnika postępowania uzasadnionego prawnie oczekiwania, że w kolejnym konkursie zostanie równie wysoko oceniony na tle pozostałych uczestników (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., III KRS 30/15, LEX nr 2008679).

Krajowa Rada Sądownictwa rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w G., niewątpliwie dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz protokołem i stanowiskiem Zespołu członków Rady z 10 lipca 2018 r. Wbrew nieuzasadnionym twierdzeniom odwołującej się, Rada nie naruszyła obowiązujących przepisów uwzględniając stanowisko Zespołu członków Krajowej Rady Sądownictwa i dzieląc je w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Nie ulega wątpliwości, że wypracowane w oparciu o bezpośrednią rozmowę z kandydatką i w zetknięciu ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją stanowisko zespołu jest pomocne przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu lub też nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatów do objęcia urzędu sędziego. Zauważyć przy tym trzeba, iż omawiane stanowisko Zespołu członków Rady nie ma jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, to nie Zespół, lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem uprawnionym i kompetentnym do występowania z wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Rada wyłaniając zwycięzcę konkursu dokonała zaś samodzielnej oceny wszystkich uczestników postępowania, czemu dała wyraz w obszernym uzasadnieniu swojej uchwały.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatury odwołującej się, wbrew odmiennemu stanowisku K. M.-Z., jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej sprzeczności z prawem, w tym zwłaszcza z art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o K.R.S. Zawarte

w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wyjaśnienia dotyczące nieprzedstawienia Prezydentowi RP kandydatury skarżącej do objęcia urzędu sędziego WSA w G. świadczyły o tym, że na treść takiego rozstrzygnięcia sprawy decydujący wpływ miała całościowa i wszechstronnie przeprowadzona ocena wynikająca z łącznego zastosowania właściwych kryteriów. Z tych przyczyn nie mogą być uzasadnione również zarzuty naruszenia art. 32 ust. 1 i 2, art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP.

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Z tego względu sądowa kontrola dokonywana przez pryzmat wymienionego przepisu nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji RP. Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna zatem obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej in casu procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radę Sądownictwa w takiej indywidualnej sprawie nie może natomiast oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III KRS

226/13, LEX nr 1555610).

Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jasno, iż Rada uwzględniła w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania jednakowe okoliczności rzutujące na ocenę predyspozycji poszczególnych kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Ponadto przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały motywy rozstrzygnięcia Rady nie zawierały elementów pozwalających uznać je za dyskryminujące w stosunku do kandydatury i osoby odwołującej się, a zatem nie mogą przemawiać za słuszością twierdzeń podniesionych w zarzutach K. M.-Z. dotyczących naruszenia przepisów Konstytucji RP. Sąd Najwyższy nie kwestionuje tego, że odwołująca się może być wartościową sędzią, jednak nie może to podważać trafności oceny dokonanej przez Radę, której zadaniem jest wybór najlepszej kandydatury spośród zgłoszonych. Z uzasadnienia uchwały, ani dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania nie wynika, by skarżące ograniczono dostęp do służby publicznej w wyniku zastosowania dyskryminujących jej kandydaturę kryteriów lub też by Krajowa Rada Sądownictwa zastosowała wskazane w uzasadnieniu uchwały kryteria z naruszeniem zasady równości. Przypomnieć bowiem należy, że rozpoznając odwołanie od uchwały Rady Sąd Najwyższy nie porównuje kandydatur, ale ocenia, czy uwzględnione przez Radę w danej procedurze nominacyjnej kryteria oceny zostały zastosowane w jednakowy sposób w stosunku do uczestniczących kandydatów.

Nieuzasadnione są twierdzenia skarżące odnoszące się do zarzucenia Zespołowi członków Rady i samej Radzie przedstawienia kandydatury K. M.-Z. w sposób skrótowy i nierzetelny. Wskazania wymaga, że brak jest w przepisach ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa sformułowanego obowiązku przedstawienia przez Przewodniczącego zespołu członków Rady szczegółowej charakterystyki kandydatki. Wystarczające jest w tym zakresie zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawienie bądź to argumentów przemawiających za poszczególną kandydaturą lub też okoliczności świadczących w ocenie zespołu przeciwko niej. Nie polegają również na prawdzie twierdzenia skarżące, jakoby członkowie Zespołu przedstawili Radzie informacje nieprawdziwe. Sąd Najwyższy zapoznał się z powszechnie dostępnym nagraniem z posiedzenia Rady i nie znalazł

w wypowiedzi jej członków, żadnych sprzecznych z prawdą zagadnień. Wprawdzie odwołująca się odmiennie interpretuje przedstawione na jej temat informacje, jednakże jest to ocena subiektywna.

Już tylko na koniec i na marginesie zaznaczyć należy, że bez znaczenia dla sprawy i jej rozstrzygnięcia był zgłoszony przez skarżącą wniosek o dołączenie do akt sprawy nagrania z posiedzenia Rady, jak również akt poprzednich konkursów, w których uczestniczyła odwołująca się, a to ze względu na treść art. 398¹³ § 2 k.p.c. Stosownie do przytoczonego przepisu, w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Aktualna pozostaje również argumentacja zaprezentowana w powyższej części uzasadnienia, a w której Sąd Najwyższy zaznaczył, iż w zasadzie bez znaczenia dla oceny kandydatki są uzyskane przez nią oceny w poprzednich procedurach konkursowych, bowiem ich wyniki nie są wiążące, a każde postępowanie konkursowe ma odrębny charakter.

Konstatując, poczynione rozważania prowadzą do wniosku, że skarżąca nie wykazała, aby zaskarżona uchwała była sprzeczna z prawem, toteż Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 ustawy o K.R.S.